

Er waren eens twee duifjes

Theo Aalberse

'Er waren eens twee duifjes' - september 2009

oorspronkelijke tekst geschreven door: Theo Aalberse

illustraties getekend door: Jean-Paul Vroegop

publicatie: kinderboek-online.nl

registratie: 28 september 2009 – FileReg International

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en auteur. Het is de lezer toegestaan om één kopie van deze uitgave voor eigen gebruik op de computer op te slaan en/of voor eigen gebruik af te drukken.

Er waren eens twee duifjes.

Ze woonden in een tuin met nog een aantal andere vogels: twee kraaien, een norse Vlaamse gaai en nog een paar zeer ordinaire eksters.

De twee duifjes hadden het moeilijk. Ze werden vaak van hun tak afgejaagd, vooral als de eksters laat thuis kwamen. Die riepen dan: 'Waar zitten jullie?' en 'Ga daar eens weg want daar willen wij zitten!'

Soms viel een van de duifjes dan op de grond en dan duurde het lang eer de duifjes elkaar weer gevonden hadden.

Dan kropen ze maar onder een struik heel dicht bij elkaar aan want ze hielden zo veel van elkaar!

Om te plagen riep de zwarte kraai wel eens: 'Wat zijn jullie voor vogels? Jullie lijken nergens op!'

‘Wij zijn duifjes’, zeiden ze dan.
Maar wat voor duifjes ze nu echt
waren, wisten ze zelf niet.
Ze hadden vroeger wel eens
gehoord dat hun naam iets met
edelstenen te maken had maar
hoe en waarom wisten ze zelf
niet.

Het vinden van eten was erg
moeilijk voor de duifjes. Er werd
wel eens wat brood en
kaaskorstjes in de tuinen naast
die van de duifjes gegooid maar
die brutale eksters waren er altijd
het eerst bij. Ook al hadden de
eksters genoeg gegeten, nooit
lieten ze iets over voor de duifjes.

Maar één eigenschap hadden de duifjes die de anderen nog niet hadden: ze waren niet zo bang voor mensen.

In hun woontuin stond een huis en daarin woonde een brommerige oude man. Hij at nooit zijn bord leeg en dat wat hij liet staan gooide hij altijd in de tuin van de burens. Alle vogels vlogen er dan heen en deden zich aan het eten te goed.

Maar er bleef altijd wat op de vensterbank liggen en dat was de redding van de twee kleine duifjes. Ze smulden van de beschuutkruimels en heel soms was er wat chocolade hagelslag bij. Dat was dan bijna een feestdag.

Op een dag bleef het venster dicht en in het huis was alles weggehaald. De oude brombeer was verhuisd en het huis was verlaten. De duifjes vonden dat verschrikkelijk.

Er brak een moeilijke tijd voor de duifjes aan. Soms zaten ze dicht naast elkaar om een beetje warm te blijven.

Vaak zaten de duifjes te huilen. Om de beurt troostten ze elkaar, dan sloeg de een zijn vleugeltje over de ander heen.

Ze probeerden niet eens meer om op een tak te gaan zitten, zo zwak waren ze geworden.

De tuin stond nu vol onkruid en dat was maar goed ook want hier en daar lagen nog wat zaadjes. Het was niet veel maar ieder korreltje was welkom.

De andere vogels lachten hen uit:
'Ha, kijk die twee scharminkels
daar, die noemen zich ook nog
vogels! Het lijken wel twee oude
poetsdoeken!'

De duifjes schaamden zich dan
om hun armoede.

Toen gebeurde er een wonder.
Op een ochtend stond het
vensterraam open. De duifjes
hoorde binnen een kleine jongen
zingen, een liedje over een
wielewaal. De duifjes wisten niet
wat dat was.

Ook hoorde de duifjes een lied
over een uil en olmen. Het klonk
zo blij dat de duifjes hoopvol naar
het venster keken.

Daar stond de jongen met zijn
moeder. Ineens wees de jongen
naar de twee bibberende duifjes.
'Mam! Mama, daar zitten twee
vogeltjes!'

De moeder kwam de tuin in en
bekeek de twee zieligheidjes.
'Ach, arme diertjes, wat is er met
jullie gebeurd?'

‘Kees, haal jij eens gauw die lege volière die in de keuken staat.’

De kleine jongen rende naar de keuken en kwam met een grote vogelkooi teruglopen.

‘Goed dat we die niet hebben weggedaan.’

Voorzichtig pakte de moeder de twee duifjes op en zette ze in de grote volière. Binnen mocht de kooi voor het venster staan.

Kees voerde de duifjes handenvol stukjes brood en haveremout.

Er werd een grote bak fris water neergezet.

De duifjes deden zich tegoed aan al het eten en drinken.

Ze moesten nu huilen van geluk.

De duifjes knapten weer helemaal op en zagen er na een paar dagen weer fantastisch uit.

‘Oooh, maar ik zie het al, jullie zijn diamantduifjes’, zei de moeder. Nu wisten de duifjes eindelijk wat voor deftige naam ze wel hadden. Ze gingen er zelfs deftiger en parmantiger van lopen.

Na enige tijd zei de moeder: 'we moeten ze maar los laten, ze willen natuurlijk liever altijd buiten rondvliegen'. De moeder zette de volière open maar de duifjes wilden blijven.

Als ze in een overmoedige bui wel eens naar buiten vlogen waren ze toch weer gauw terug in hun veilige huis.

Nu wonen de duifjes voor altijd bij Kees en zijn moeder. Ze zijn erg gelukkig, vooral als Kees met zijn heldere stem de mooiste liedjes over vogeltjes zingt.

EINDE

'Er waren eens twee duifjes'

Twee duiven hebben een moeilijk bestaan. Ze worden vaak gepest door andere vogels. Als de bewoner van het huis vertrekt krijgen de duiven het helemaal moeilijk. Hoe moeten zij nu aan eten komen? Dan komen er nieuwe bewoners in het huis.

'Er waren eens twee duifjes' is geschreven op 24 september 2009 door Theo Aalberse. Hij stuurde het verhaal via e-mail naar een van zijn kennissen: Nelly Kalkman. Diezelfde avond las Theo zijn e-mail voor aan Jean-Paul Vroegop waarna werd besloten om het verhaal ook via kinderboek-online te publiceren inclusief enkele potlood-tekeningen van Jean-Paul.

Theo Aalberse schreef eerder de volgende bundels:

- ✦ Dichter bij Delft
- ✦ Fluistering gedichten
- ✦ Een mond vol bramen
- ✦ Antwoorden zijn schaars

Deze bundels en andere werken van Theo zijn gepubliceerd op de website <http://theoman.webdocument.nl/>